

Bombón el perro

Carlos Sorín, 2004

El periple de Coco, un home a l'atur, i el seu gos Bombón (únic dolç de companyia) en la perduda immensitat de la vida

La Patagònia

Tristament per al món globalitzat que coneixem no existeix la paraula «enlloc». Actualment s'arriba a tot arreu. Fins i tot a un lloc tan perdut com la Patagònia (bé, abans van arribar-hi els espanyols, tampoc cal que ens tornem patagònics). D'aquesta idea parteix l'argument de la pel·lícula. En una petita estació de servei enmig de la Patagònia acomiaden a tots els treballadors perquè una empresa petrolera multinacional té interessos comercials i vol construir una estació de servei molt més adequada als nous temps (cosa que és proporcional a la falta d'adequació de les butxaques). Entre els antics empleats acomiadats trobem a Coco -el protagonista- un home de cinquanta anys que haurà de començar de zero. S'inicia així un pelegrinatge per a la recerca de la supervivència. En un primer mo-

ment Coco provarà de guanyar-se la vida elaborant mànecs artesanals per a ganivets, però aviat s'adonarà que no pot tirar endavant amb aquesta feina. Un bon dia, durant aquest periple, Coco viu una situació d'aquelles produïdes per l'atzar dels viatges, una experiència aparentment insignificant i inútil. Una dona a qui fa un treball mecànic, li ofereix un gos (un dogo, tot un símbol de la cultura argentina). Coco, com és normal, no vol acceptar aquest regal, ja que es tracta d'una boca més per alimentar, però finalment cedeix. Portat per la casualitat, allò que no volia acceptar en un primer moment, es convertirà en el seu mètode de subsistència. El gos, Bombón, té un talent especial per guanyar concursos canins, i aquesta serà la font d'ingressos de Coco i l'entrada a un altre món, a una forma de vida completament diferent a l'anterior. Coco, a més,

personatge tan solitari, com l'estació de servei en la qual treballava, trobarà l'amor.

La qüestió és que en un indret tan llunyà i perdut de la mà de Déu com la Patagònia no es poden donar situacions normals (o com a mínim habituals), ja que a més estem parlant del continent sud-americà, pare del realisme màgic. Carlos Sorín continua en la línia de la seva anterior pel·lícula, *Historias mínimas*, i ens aporta novament una mirada intel·ligent i sensible al món de les petites coses, de la quotidianitat més desapercebuda. En un món com aquest, en el qual es prioritzen els grans esdeveniments (ja siguin negatius o positius, això no importa) i les grans manifestacions multitudinàries en qualsevol sentit (sigui comercial, migratori o polític), resulta sens dubte un alleujament trobar-se algú que encara es preocupa per

les petites gestes i els gestos petits. Com assenyala l'escriptor César Aira, també argentí, la funció de la literatura és miniaturitzar la realitat (i no en el sentit descriptiu, per descomptat), funció que és perfectament extensible al cinematògraf.

Carlos Sorín aprofundeix en la individualitat dels personatges fins al punt d'arribar a l'essència més fonda i sincera dels sentiments de l'individu. No descobreixo res si dic que és a partir d'aquest aprofundiment d'un mateix o d'un individu que s'arriba a la veritable essència de l'ésser humà de tot arreu. Els sentiments s'universalitzen en la seva expressió menys superficial. I és curiós comentar en aquest sentit que el director, per aconseguir arribar a aquesta essencialitat, es serveix d'actors no professionals. Coco gairebé no interpreta, ja que Carlos Sorín va escollir per al paper a Juan Villegas, una persona amb característiques molt properes al personatge.

Gaudim, doncs, de les petites coses, de les històries mínimes. Gaudim de la lentitud, tan temuda pels espectadors de la vida moderna. La ment necessita també dels seus espais, i cap millor que la solitud d'una natura inabastable a l'estil de la Patagònia o la història d'un individu insignificant en la lenta solitud de la pantalla del cinema. La veritable so-lidaritat, en dies com els que corren (i corren massa) és que li deixin a un la oportunitat de romandre sol, encara que només sigui a estones. Tota la resta són tonteries demagògiques.

El millor és que ara fem silenci (però no postmodern).

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Director : Carlos Sorín
Guió: Carlos Sorín, Salvador Roselli i Santiago Calori.
Fotografia: Huco Colace
Música: Nicolas Sorín
Càmera: Vladimir Michovkov
Vestuari: Ruth Fischerman
Direcció artística: Margarita Jusid
Producció: Oscar Krámer
Nacionalitat: Argentina y España.
Durada : 95 min.

Equip Artístic

Juan Villegas (Coco)
Walter Donado (Walter)
Micol Estévez (Graciélita)
Kita Ca (Señora de la estancia)
Pascual Condito (Pascual)
Claudina Fazzini (Claudina)
Carlos Rossi (Gerente)
Mariela Díaz (Hija)
Rosa Valsecchi (Susana)
Sabino Morales (Sabino)
Rolo Andrada

Filmografia

2002

Historias mínimas

1989

Eversmile New Jersey

1986

La película del Rey